

ELS DONES DE L'ESPERIT

per WALTER KASPER

Pau considera l'acció transformadora del mateix Esperit a l'interior de cada un dels fidels: entrar en el nou poble de Déu implica una *conversió*, una transformació interior i total de l'home, que només pot ésser obra de la força de Déu; Els qui eren, a conseqüència del pecat, enemics de Déu i enemics entre ells mateixos, han d'ésser transformats per tal que ja no siguin objecte de la ira de Déu i per tal que siguin capaços d'estimar-se entre ells: i això només ho pot fer la força de Déu, la gràcia o do de Déu, l'acció gratuïta del mateix Déu actuant pel seu Esperit en el cor dels homes.

És per la donació de l'Esperit de Déu que som fills i podem dir a Déu: Abbà, Pare! L'Esperit no ve a prescriure una nova *lleï* —encara que fos més perfecta— que imposés als homes com des de fora estant el que han de fer. L'Esperit ve a guarir i transformar els homes des de dintre: la força i l'amor de Déu es fan realitat interior de l'home, convertit en *temple de l'Esperit*. Quan un home és així posseït per l'Esperit de Déu, el seu voler i el voler de Déu coincideixen: el voler de Déu ja no és una imposició extrínseca, sinó una opció intrínseca en llibertat; i és per això que l'apòstol Pau pot afirmar: «On hi ha l'Esperit del Senyor, hi ha llibertat». Es així com Déu, d'esclaus de la Llei i de les concupiscències que érem, ens fa lliures i ens porta del temor de l'esclavatge a la confiança filial lliure i rendida. La llibertat ja no està a mercè del caprici arbitrari o de l'egoisme carnal, sinó al servei de l'amor filial.

Déu no es revela com el que imposa des de fora als homes el que han de fer, sinó com el qui estima tant els homes que es fa solidari amb ells, entra dintre d'ells per ésser el bé interior de l'home, amb una solidaritat que històricament es feu visible en l'encarnació del mateix Fill de Déu, però que continua i es fa permanent en l'acció real de l'Esperit en tots i cada un dels qui accepten de viure com a fills de Déu. Aquest és l'abast de la clàssica teologia cristiana de la *gràcia*, que vol remarcar que Déu no se'ns obre només amb una *revelació* nocial que ens mostraria el que ell és i el que nosaltres hem de fer sinó en una autodonació i una autocomunicació de si mateix, que és comunió en la seva mateixa vida. Hom és cristià no només perquè accepta una determinada doctrina proposada per Crist, ni perquè compleix un sistema de preceptes morals, sinó perquè accepta de viure en comunió filial amb la mateixa vida divina que el Pare li ha ofert gratuïtament enviant al cor dels seus fills el seu Esperit.